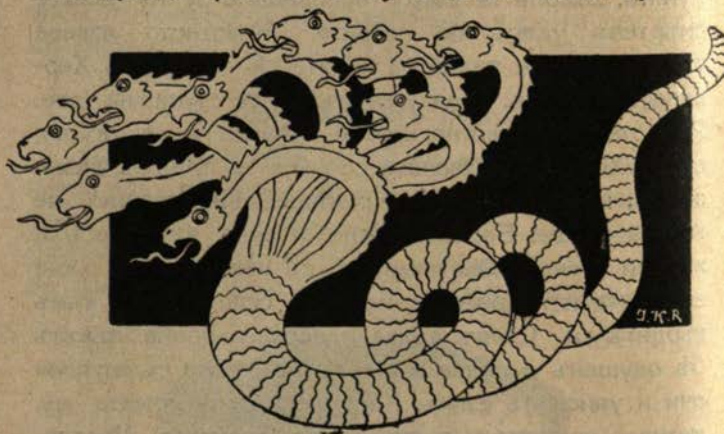

още, че му е необходима помощъ; ето защо повика своя приятель Йоласъ. Докато Херкулесъ сѣчеше съ отчаяни замахи една по една главитѣ на хидрата, приятельтъ му веднага ги изгаряше.

Многоглавата хидра отъ блатото Лернъ.

Кръвта, която изтичаше отъ тѣхъ, съдържахше люта отрова. Херкулесъ потопа стрелитѣ си въ нея и нанасяше съ тѣхъ по-късно неизцѣрими рани на своитѣ врагове. Както ще видимъ по-нататкъ, тази отрова бѣ сѣдбоносна и за самия него.

3. ГЛИГАНЪТЪ ОТЪ ЕРИМАНТИЯ.

Въ хубавата земя Аркадия, на планината Еримантия, сновѣше грамаденъ глиганъ, който бѣ ужасъ за овчаритѣ и за стадата имъ. Никой не можеше да го улови, защото бърже се укриваше въ гжсталацитѣ. Херкулесъ го намѣри и започна да го преследва безспирно. Най-после глиганътъ се изтощи съвършено и падна уморенъ и безъ сили въ една долина пълна съ снѣгъ. Херкулесъ го вдигна на